

מידות ההישרדות של הזכרון

... ודרורה אמרה: " כשמתבוננים בעבודות מרגישים פרדה חזקה, אבלות, ניסיון לזכור, עיסוק בזכרון" - ואמרת " פרדה, כן, פרדה מתמשכת, מודעת, זכרון משתנה כל הזמן, בתוך הזמן, בנסיונות לזכור. בתהליך מתפתחת שפה, מתהווה לקסיקון דימויים, נוצר עיבוד אמנותי העוקב אחר השתנות ראיית הדברים.

מרחק השנים יוצר איזו אוביקטיביות, איזה שקט, עם ניכור הכרחי. שוב ושוב מוכח חוסר האונים של כל שפה שהיא לתרגם את מגע הבד של שמלת הילדות בעור הגוף שנשמר טרי טרי בזכרון. או את הרגע שלפני הצילום הרשמי של אח ואחות, אותו ניסיון לאפס את מימד הזמן.

במשך העבודה נוצרת אינטימיות, ההקשבה מתחדדת, פריטי עבר עוברים הסמלה, נטענים משמעויות, מתפרשים, מתחברים, יוצרים יחסי גומלין, התמונה הולכת ומתעשרת, הזכרון עובר עיבודים, נוצר קשר בין שפת האמנות לחיים. בין שפת האמנות שלי לשפת האמנות של האחר. הזכרון שלי רלוונטי אם יצליח לקשר בין האמנות לזכרון-לזכרון, הדינמי, המשתנה, האישי, האנושי. שרה אנגל.

שרה אנגל, מתייחסת לזמן האנושי המכיל את הזכרון ומציגה עבודות אישיות המופיעות על בימת הקיום העכשווי במופע של ישות אוניברסלית. מתקשרת בלשון אנושית - בחפצים. במעבדת הנסיונות של אנגל נוצר קשר בלתי נפרד בין הסדרות השונות הנעות במעגלי החיים. אספקטים "מעגליים" ו"קווים" במעין ספירלה. מן הלידה למוות, מהגדול אל הקטן אל גודל הבול, מן העבר אל הווה וחוזר חלילה. לעולם לא נימלט מן הזמן, "לכל זמן - ועת לכל חפץ".

דרורה דקל.